

Sygn. akt V U 154/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 7 stycznia 2015 r.

znak (...)

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 7 stycznia 2015 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. P. prawo do emerytury 15 grudnia 2014 r.,

II. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia,

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V U 154/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 7 stycznia 2015r., po rozpoznaniu wniosku z 15 grudnia 2014r. odmówił M. P. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że M. P. nie spełnia wymaganych warunków, ponieważ nie udowodnił 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach

Zakład podał, że nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w L. od 23 października 1978r. do31 grudnia 1998r. – ponieważ zaświadczenie o pracy w szczególnych warunkach nie zostało sporządzone przez pracodawcę lecz przez przechowawcę akt i zawierał o niewłaściwą kwalifikację prawną charakteru jego zatrudnienia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. P. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie zatrudnienia w (...) w L. od 23 października 1978r. do 30 kwietnia 1999r. – ujętą w wykazie A dziale II pkt 2 b/1 – załącznika do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12 lipca 1983r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Przyznał, iż wnioskodawca ukończył 60 rok życia, ma wymagany 25-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz że będąc członkiem OFE złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na dochody budżetu państwa. Podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji, iż wnioskodawca nie ma wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Zaś przedłożone przez ubezpieczonego dokumenty nie potwierdzają w sposób prawidłowy charakteru wykonywanej pracy w (...) w L..

Sąd ustalił:

Wnioskodawca M. P. urodził się w dniu (...) W dniu (...) ukończył 60 lat.

Na dzień 1 stycznia 1999r. ma 25 lat i 29 dni okresów składkowych oraz 5 lat i 17 dni okresów nieskładkowych.

Jest członkiem OFE, ale złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na dochody budżetu państwa.

(bezsporne)

Wnioskodawca M. P. był zatrudniony w (...) Zakładzie (...) w L. od 23 października 1978r. do 30 kwietnia 1999r. W tym w okresie do 31 marca 1999r. w pełnym wymiarze czasu pracy a od 1 kwietnia 1999r. na $\frac{3}{4}$ etatu - kolejno na stanowisku młodszego asystenta i asystenta w poradni stomatologicznej.

W okresie od 23 października 1978r. do 31 grudnia 1998r. będąc zatrudnionym pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace lekarza stomatologa. Praca ta była dzielona w ten sposób, że przez 3 dni tygodniu wykonywał ją w przychodni w poradni stomatologicznej a przez 2 dni przyjmował pacjentów w szkole. Zaś przez okres specjalizacji przez cały tydzień pracował w poradni chirurgii stomatologicznej.

W okresie tego zatrudnienia korzystał z urlopów bezpłatnych: od 9 do 18 września 1987r., od 1 do 12 sierpnia 1988r., od 21 sierpnia do 1 września 1989r., od 14 do 23 sierpnia 1991r. łącznie jest to okres 44 dni. Przebywał na zwolnieniu lekarskim po 14 listopada 1991r.: od 10 do 14 sierpnia 1992r., od 31 stycznia 1997r. do 7 lutego 1997r. i od 28 grudnia 1998r. do 31 grudnia 1998r. – łącznie 16 dni.

Dowody:

- akta osobowe,
- akta ubezpieczeniowe,
- wyjaśnienia wnioskodawcy: protokół rozprawy z 30 września 2015r. 07:27-00:09:57
- zeznania świadka D. P. protokół jw. 00:02:16-00:06:05.

Sąd zważył:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed 01 stycznia 1949r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt.1, tj. innym niż 65 lat dla mężczyzn. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w

sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. I tak zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Z mocy art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej cytowane przepisy znajdują zastosowanie w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (01.01.1999r.) osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W sprawie bezspornym był fakt, iż wnioskodawca miał wymagany przepisem art. 27 ustawy emerytalnej okres składkowy i nieskładkowy - 25 lat, osiągnął wymagany wiek 60 lat, przystąpił do OFE, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa.

Sporne było natomiast to, czy wnioskodawca 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca wskazywał, że ma wymagany 15 – letni okres pracy w szczególnych warunkach, bowiem jako taki, jego zdaniem, należało uznać okres zatrudnienia w(...)w L. od 23 października 1978r. do 31 grudnia 1998r. Był bowiem zatrudniony pełnym wymiarze czasu pracy i wykonywał prace lekarza stomatologa.

Sąd podzielił stanowisko wnioskodawcy, w tym zakresie, że ma on wymagany 15 – letni okresu pracy w warunkach szczególnych.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. są okresy w których praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. W rozpoznawanej sprawie z dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego takich jak: podanie o przyjęcie do pracy, umowa o pracę, świadectwa pracy – w powiązaniu z zeznaniami świadka D. J. i wyjaśnieniami wnioskodawcy wynika, że będąc zatrudnionym kolejno na stanowisku młodszego asystenta i asystenta w poradni stomatologicznej w okresie od 23 października 1978r. do 31 grudnia 1998r. (jest to okres 20 lat, 2 miesiące i 9 dni, po wyłączeniu okresów urlopów bezpłatnych (44 dni) i zwolnień lekarskich po 14 listopada 1991r. (16 dni) – łącznie to okres 20 lat i 9 dni) - będąc zatrudnionym pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace lekarza stomatologa – a są to prace ujęte w Wykazie A, dziale XII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia RM z 7 lutego 1983r.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kodeksu postępowania cywilnego w pkt. I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. P. prawo do emerytury od dnia złożenia wniosku.

W punkcie II wyroku, sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

Zgodnie z treścią art. 118 pkt. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – w przypadku ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego – organ rentowy wydaje decyzję w terminie 30 dni, przy czym za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do

wydania decyzji uważa się dzień wpływu do Zakładu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - stanowi , że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności .

W rozpoznawanej sprawie okoliczności niezbędne do przyznania wnioskodawcy prawa do żadanego świadczenia zostały wyjaśnione na etapie postępowania sądowego. Dopiero bowiem w wyniku analizy dokumentów zawartych a aktach osobowych, przesłuchania świadka i samego wnioskodawcy możliwe było dokonanie oceny charakteru prac wykonywanych przez skarżącego w spornym okresie zatrudnienia i zakwalifikowania tych prac według obowiązującego wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Reasumując, sąd uznał, iż - wydając decyzję w dniu 7 lutego 2013r. - organ rentowy nie popełnił błędu, skutkującego odpowiedzialnością za opóźnienie w przyznaniu świadczenia. W tym stanie rzeczy, sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

Orzekając o kosztach, sąd kierował się dyspozycją art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do dochodzenia praw i celowej obrony.

Mając na uwadze powyższe, sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.461 t.j.) zasądził od odwołującej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.